

Opholdskommunen afholdte Omkostninger. Alene deri, at Opholdskommunen selv skal bære $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne, turde der ligge tilstrækkelig Garanti for, at der ikke ydes en rigeligere Understøttelse end fornøden, men ved Siden heraf er der givet Forsørgelseskommunen Udgang til at faa ethvert Spørgsmaal, der maatte opstaa om, hvorvidt en ydet Understøttelse har været nødvendig, og om de anvendte Omkostninger kunne anses for passende, forelagt Øvrigheden til Afgjørelse; da det udenfor Kjøbenhavn er Amtmanden for den Øvrighedskreds, hvortil Opholdskommunen hører, og for Kjøbenhavns Vedkommende Indenrigsministeriet, der har at bedømme Størrelsen af Opholdskommunens Refusionskrav jfr. § 44, kan det forudsættes, at der indenfor hver Kreds vil danne sig en bestemt Norm for, hvad og hvor meget der ordentligvis kan erholdes refunderet. Desuden vil Forsørgelsekommunen efter Omstændighederne kunne forlange den Trængende hjemsendt.

En af de væsentligste Afvigelser fra de gjældende Bestemmelser bestaar i, at man i Forslaget ikke har optaget en tilsvarende Regel til den i Frd af 24 Januar 1844 § 13 jfr. Pl 29 Decbr. 1829 indeholdte om Opholdskommunens (Tjenestekommunens) Forpligtelse til under visse Betingelser at bære Omkostningerne ved en andekteds forsørgelsesberettiget Persons Kur og Pleie for et nærmere bestemt Tidsrum. I saa Henseende bemærkes Følgende:

I Plakat af 14. Decbr. 1810 § 18 var det bestemt, at Husbonden i Almindelighed var pligtig at forøge det syge Tjenesttyende saalænge, indtil dette enten efter Opsigelse eller af anden lovlig Marsag burde forlade sin Tjeneste, dog at Omkostningerne til den Syges Kur, til Lægemidler og til den særdeles Pleie, som maatte behøves, skulde udredes af Tjenesttyendet selv, eller om dette et dertil havde Evne, „da af Stedets Fattig-Kasse“.

Som det fremgaar af Collegial-Lidende Nr. 2 af 9 Januar 1830, havde der været ulige Meninger om, hvorledes den sidste Del af denne Bestemmelse skulde forstaaes, idet nogle forstod den saaledes, at de paa-gjældende Udgifter, forsaavidt Tyendet ikke selv kunde udrede dem, burde afholdes af det Sted, hvor Tyendet tjente, medens andre derimod antog, at de under den nævnte Forudsætning skulde bæres af den Kommune, hvor Tyendet efter de almindelige Regler var forsørgelsesberettiget. Medens den sidste Fortolkning var bleven fulgt i Praxis, blev ved fgl. Resolution af 23 Decbr. 1829 be-tjendtgjort ved Pl. af 29 samme Maaned

den første fastslaaet. Grunden hertil var hovedsagelig den, at man ikke mente, at den i Praxis antagne Fortolkning var let forenelig med det i § 18 i Pl. af 14. Decbr. 1810 benyttede Udtryk „Stedets Fattig-Kasse“, hvilket man ikke mente uden Tvang kunde forstaaes om noget andet Sted end det, hvor Tyendet opholdt sig paa den Tid, det formedelt Sygdom blev trængende til Understøttelse. Medens det saaledes nærmest var Respekten for Lovteksten i Plakaten af 1810, der bevirkede, at man overhovedet kom ind paa særlige Forpligtelser for Tjenestekommunen, blev der dog ogsaa til Støtte herfor anført andre Grunde, der særlig efter den dagjældende Lovgivning kunde have Betydning. Det blev saaledes navnlig fremhævet, at da der ikke ret vel kunde indrømmes Forsørgelsekommunens Bestyrelse Ret til, saalænge Tyendeforholdet bestod, at forlange Tyendet, der var faldet Fattigvæsenet til Byrde paa Grund af Sygdom, hjemsendt, og da der ikke dengang var fastsat noget Maximum for den Understøttelse, der i Sygdomstilsælde kunde forlanges refunderet af Forsørgelsekommunen, vilde det ikke være uantageligt, at Fattigbestyrelsen paa det Sted, hvor Tyendet under Sygdommen opholdt sig, naar man indrømmede den Ret til Refusion hos Forsørgelsekommunen, stundom vilde lade det mangle paa den behørigt Strenghed i at bedømme, hvorvidt og i hvilket Omfang Udgifterne burde udredes af Tyendet og Husbonden, ligesom det ikke heller kunde ventes, at der i det Hele vilde blive iagttaget den Økonomi, som naar Kommunen selv skulde bære Omkostningerne.

Plakaten af 29. Decbr. 1829 gav imidlertid Anledning til Forviklinger og Misbrug i forskellige Henseender. Da Husbondens og Tjenestekommunens Forpligtelser overfor det syge Tyende vare indskrænkede til den Tid, hvori Tyendeforholdet bestod, var den kortere Tjenestetid en Fordel for disse, og Bestemmelsen rummede derfor en Fare for Udbredelsen af det løse Tjenesteforhold derved, at dette blev et Middel til at befri baade Husbonden og Tjenestekommunen for Forpligtelsen. Man havde derhos søgt paa forskellig Maade at omgaa Bestemmelsen som f. Ex. ved at antage Tjenestefolk under Navn af Dagleiere, uagtet disse i længere Tid udførte almindeligt Tyendearbejde og nøde Kost og Logis i Arbejdsgiverens Hus, o. desl. Under Overvejelserne om den senere Frd. af 24. Januar 1844 søgte man derfor at raade Bod herpaa, og i Stedet for at ophæve Bestemmelsen, valgte man da uagtet bestemt Modstand